

1

З ВІКНА МОЄЇ КОНТОРИ на другому поверсі будівлі на Монтегю-стріт спостерігати за вулицею значно зручніше, аніж із третього. Звідси майже вдається розглядіти риси облич сотень робітників, які проходять повз. Людей, у яких залишається дедалі менше причин заходити у двері тутешніх будівель, бо все навколо окупували бутики та банки, чії господарі схожі на сучасних старателів. Вони вишукують, наче дрібки золота, значних клієнтів — тих, що купуватимуть квартири за мільйони доларів і ультрамодні шати, їстимуть у французьких рестораціях і питимуть вино по сто доларів за пляшку.

Коли я майже одинадцять років тому винайняв цей офіс, поблизу розташовувалися букіністичні крамниці, магазини секонд-генду та фаст-фуди, яких вистачило б, аби прогодувати цілу армію робітників із Бруклін-Гайтс. Саме тоді Крістофф Гейл запропонував мені двадцятирічну оренду з правом продовження, тому що один коп — Гледстон Палмер — закрити очі на причетність його сина, Лайфа Гейла, до жорстокого нападу на жінку. Жінку, єдиною провиною якої було те, що вона відповіла йому «ні».

Три роки по тому Лайф усе одно заgrimів кайданами — через ще одне побиття, яке довелося перекваліфікувати на ненавмисне вбивство. Але мене це аж ніяк

не обходило, бо я на той час уже мав свою угоду про оренду.

Моя бабуся з боку матері завжди казала, що кожна людина отримує те, на що заслуговує.

Тринадцять років тому я теж був копом. Тоді я би спробував запроторити Лайфа до в'язниці вже після першого нападу — але то я. Не всі дивляться на правила так само. Закон — гнучка річ, хоч би на чиєму боці ви перебували. На нього впливають обставини і характер злочину, а також, звісно, наявність чи відсутність багатства в причетних.

Моею особистою проблемою завжди був потяг до жінок. Мені, детективу першого класу Джо Кінгу Оліверу, досить було побачити звабливу усмішку чи підморгування, аби геть забути про свої обов'язки й обітниці, присягу та здоровий глузд заради чогось — а іноді лише натяку на щось — насправді так само швидкоплинного, як-от: подих вітру, ковток гарного пива чи вулиця, пристосована для життя її мешканців.

Протягом останніх тринадцяти років я дедалі рідше програю битви зі своєю тлінною плоттю. Я все ще у захваті від протилежної — як іноді кажуть, «слабкої» статі. Та коли я востаннє піддався інстинктам, то вскочив у таку халепу, що вирішив, ніби майже вилікувався від звички постійно скакати в гречку.

Ту дівчину звали Наталі Малкольм. Вона була схожа на сучасну Таллулу Бенкхед¹ — із її хрипливатим голосом,

¹ Таллула Бенкхед (1902–1968) — американська акторка театру й кіно, яка уславилася своєю дотепністю, блискучою зовнішністю, хрипким голосом і чудово зіграними ролями в багатьох виставах і кінофільмах. — Тут і далі прим. пер.

дотепним розумом і ще чимось, що вирізняє колишніх старлеток. Мій диспетчер, той самий сержант Гледстон Палмер, зателефонував мені на мобільний, аби дати завдання.

— Це буде легко, Джо,— запевнив мене Палмер.— Просто треба зробити невеличку послугу начальникові департаменту.

— Але я зараз у справі в порту, Гледе. Малюк Ексетер завжди залагоджує свої обробки по середах.

— Тож він залагоджуватиме їх і наступної середи, а потім тієї, що йде за нею,— подав аргумент мій сержант.

Ми з Гледстоном разом навчалися в академії. Він був білим ірландцем, у той час як моя шкіра мала темно-коричневий колір, та це ніколи не впливало на нашу дружбу.

— Я вже близько, Гледе,— відповів я,— дуже близько.

— Можливо. Але Беннет потрапив до лікарні з проби-тою легенею, а Брюстер лажає під час кожних двох із п'яти затримань. Тобі все одно потрібні один-два бали цього року. Ти стільки часу гаєш у доках, що не робиш і половини арештів, необхідних задля того, аби підтримувати свої показники на належному рівні.

Він мав рацію. Єдина сфера, де закон був не таким уже й гнучким,— це статистика. Арешти й обвинувальні вироки, повернення викраденого майна, компетентне розслідування, яке призводить до розкриття злочинів... Від усього цього залежить наша професійна кар'єра. Я вів серйозну справу, але міг знадобитися ще рік, аби закінчити її.

— Що там за порушення? — спитав я.

— Автокрадіжка.

— Тож один коп на цілу нелегальну автомайстерню?

— Наталі Малкольм. Украла «бенц» у Тремонта Бендікса з Верхнього Іст-Сайду.

— Жінка-викрадач?

— Наказ надійшов згори. Гадаю, Бендікс має впливових друзів. Вона незаміжня, живе сама в Парк-Слоуп¹. Кажуть, машина припаркована просто перед будинком. Усе, що тобі потрібно зробити,— це подзвонити у двері та надіти кайданки.

— Ордер виписали?

— Чекатиме на тебе у відділку. І, Кінгу...

— Так? — Глед використовував моє друге ім'я, лише бажаючи підкреслити щось важливе.

— Не напартач. Я надішлю тобі есемеску з усіма деталями.

Фіолетовий «бенц» справді було припарковано просто перед її будинком. На ньому навіть номери не змінили.

Я подивився на входні двері, з обох боків яких розташовувалися завішені жовтими шторами вікна в людський зріст. Пам'ятаю, мені тоді спало на думку, що то буде найпростіший арешт з усіх, які мені коли-небудь доручали.

— Так? — сказала вона, відчинивши двері, можливо, за хвилину після мого дзвінка.

Карі очі дивилися на мене, наче оповиті легким серпанком. У неї було руде волосся, а в усьому іншому — викапана Таллула.

Моя бабуся любить чорно-білі фільми. Коли я відвідую її в будинку для літніх людей у Нижньому Мангеттені, ми дивимося старі мелодрами та комедії на каналі ТСМ.

¹ Парк-Слоуп — район у Західному Брукліні.

— Міс Малкольм? — довідався я.

— Так?

— Я детектив Олівер. У мене є ордер на ваш арешт.

— Що у вас?

Я вийняв шкіряний гаман зі своїм значком і посвідченням і показав їй. Вона кинула на них оком, але я не впевнений, що справді щось там роздивилася.

— Тремонт Бендікс стверджує, що ви вкрали його машину.

— Ох.— Вона зітхнула і злегка похитала головою.— Заходьте, детективе, заходьте.

Я міг би схопити її прямо там, надіти кайданки та зачитати її права, які так докладно сформулював Верховний суд. Але це було м'яке затримання, а леді здавалася слабкою та вразливою. Так чи інак, Малюк Ексетер Баррет, мабуть, уже зв'язався з капітаном «Морської жаби», отже, поставка героїну в доках має відбутися лише за кілька днів.

Я був хорошим копом. Одним із тих офіцерів, які мають безмежне терпіння і можуть розлютитися лише тоді, коли підозрюваний відверто погрожує їм нападом. І навіть тоді мені не подобається бити вже приборканого й знешкодженого порушника.

— Бажаєте склянку води? — запитала мене Наталі Малкольм.— Усе решта вже спаковано.

Вітальня була заповнена коробками, роздутими валізами, стосами книжок і електронного обладнання, а також купою рослин у горщиках.

— Що тут відбувається? — запитав я, ніби прочитавши заздалегідь написану для мене репліку.

— Це те, що Трі називає викраденням його автівки.

На ній був прозорий мерехтливий зелений домашній халат — а під ним геть нічого. Спочатку я не звернув на

це уваги. Коли дістався місця, був ще цілком сфокусований на роботі.

— Не розумію,— відповів я.

— Останні три роки він сплачував оренду за цей будинок і дозволяв їздити на «бенці»,— сказала вона. У світлі електричних ламп її карі очі набули золотавого відтінку.— Потім його дружина пригрозила розлученням і він сказав мені, щоб я забиралася звідси і повернула машину в гараж у центрі міста.

— Ясно.

— Мені час їхати, детективе... нагадайте, будь ласка, як вас звать?

— Джо.

У відповідь Наталі усміхнулася і знизала плечима, після чого в нашому найближчому майбутньому вірогідні кайданки перетворилися на реальне ліжко.

Кохатися з Наталі було неймовірно гарно. Вона вміла цілуватися, а це для мене найважливіше. Мені потрібно, щоб мене цілували, цілували весь час. Вона інтуїтивно відчула цю потребу, і ми провели залишок дня і частину вечора, вигадуючи нові та захопливі варіанти і місця для поцілунків.

Вона — лише жертва. Я бачив це в її очах, чув у низькому голосі. А ордер на арешт був помилкою. Чоловік, який залишив свою машину біля будинку подружки, за який він сплачував оренду, просто не сподівався, що вона сама поверне її в гараж.

Наступного ранку я склав відповідний звіт... і повернуся до доків, де відбувалися справжні злочини.

Коли я розплющив очі, Моніка Ларс, моя тодішня дружина, уже прокинулася і готувала сніданок собі та

Ейжі-Деніз Олівер, нашій шестирічній доньці. Я прокинувся від запаху кави і спогадів про те, як Наталі цілувала мене поміж лопаток — там, куди сам я не міг дотягнутися. Я покинув її, коли закінчилася моя зміна, прийняв душ і перевдягнувся у відділку, встигнувши повернутися додому на пізню вечерю.

Того ранку востаннє щасливо літаючи думками у хмарах на своєму ліжку, я зробив глибокий задоволений вдих... а потім пролунав дзвінок у двері.

Спальня нашого будинку у Квінсі була на другому поверсі, а на роботу я мав прийти лише після обіду. Я був ще не вбраний і дуже втомлений, утім Моніка й сама вміла відчиняти двері.

Я поволі потягнувся, думаючи про те, як сильно люблю свою маленьку родину і що підвищення до капітана не буде такою вже неможливою справою після того, як я самотужки викрию найбільшу банду торговців героїном з усіх, що коли-небудь діяли в найбільшому місті на землі.

— Джо! — крикнула Моніка з передпокою, що розташовувався на першому поверсі, простягнувшись до самого фасаду будівлі.

— Так? — відгукнувся я.

— Це поліція!

Єдине, чого дружина копа ніколи не вимовляє, так отих слів: «Це поліція». Так кажуть злочинці й жертви злочинців. Іноді ми самі так говоримо, притискаючи дуло табельного револьвера до потилиці якогось бандюгана. Мер називає нас поліцією, час від часу щось таке пишуть у газетах, та коли дружина копа каже «Це поліція», то воно звучить так, наче моя чорношкіра бабуся кричала б моєму дідусеві, колишньому фермерові, «Там якісь ніґґери вештаються!».